

จากป่า จันทูหลี่ ถึงสุโข โข-ลก

ทักษิณ สลาตัน...เรื่อง
น้ำ สุขอนันต์...ภาพ

สุโขโข-ลก เขตสุดใต้แดน
สยามหรือเขตสุดทางรถไฟสายใต้
ปัจจุบันเป็นชื่ออำเภอสำคัญของจังหวัด
นราธิวาส ซึ่งมีแม่น้ำสุโขโข-ลกแบ่ง
เขตกับรัฐบันยังรัฐกลันตัน สหพันธ
รัฐมาเลเซีย โดยมีสะพานคอนกรีต
อย่างดีเชื่อมโยงดินแดนทั้งสอง
แห่งนี้ให้ประชาชนไปมาหาสู่กัน

สุโขโข-ลก หมายถึงอะไร?

สุโขโข-ลก เป็นคำมลายู
หมายถึงลำคลองหรือแม่น้ำคดเคี้ยว
คือสุโขโข โผลว่าลำคลองหรือแม่น้ำ
โข-ลก แปลว่าคดเคี้ยว บางท่านแปลคำ
โข-ลกว่ามีดงอบ้าง มีค้อไต่บ้าง หรือ
ที่ชาวใต้เรียกมีดครกบ้าง โดยเล่าพาดพิง
ไปถึงนิทานพื้นบ้านเกี่ยวกับการเดินทาง
ของช่างงา คำคือช่างสำคัญเชื่อนี้ไปถึง

สถานที่ดังกล่าว ปรากฏว่ามีควาญช้าง
ตกลงในลำคลอง ด้วยเหตุนี้เองจึงเรียก
ลำคลองตรงนี้ว่า สุโขโข-ลก หมายถึง
คลองมีดงอ, คลองมีค้อไต่ หรือคลอง
มีดครก บางท่านเล่าต่อไปอีกว่า โข-ลก
เป็นชื่อชาวจีนผู้หนึ่งซึ่งมาตั้งถิ่นฐาน
สมัยเริ่มแรก และมีนิवासถานอยู่
ริมฝั่งน้ำเลยเรียกว่า สุโขโข-ลก

ป่าจันทูหลี่

เมื่อประมาณไม่ต่ำกว่า 70 ปีล่วง
มาแล้ว สุโขโข-ลก เป็นท้องที่ขึ้นอยู่กับอำเภอสุโขโขปาดิ สภาพเดิมของ
สุโขโข-ลก เป็นที่รกร้างว่างเปล่าเต็ม
ไปด้วยต้นไม้สูงใหญ่ ขนาด 2-3 คน
โอบ เรียกต้นจันทูหลี่ นับเป็นป่าดงดิบ
เต็มไปด้วยโรคภัยไข้เจ็บ และสัตว์ร้าย
นานาชนิด อาณาเขตป่าจันทูหลี่นั้น

ทิศเหนือจดตำบลบูโยะ อำเภอสุโขโขปาดิ
ทิศใต้จดตำบลกาบู อำเภอแว้ง ทิศตะวันออก
จดคลองสุโขโข-ลก ซึ่งเป็นเขต
ติดต่อกับรัฐกลันตัน และทิศตะวันตก
จดตำบลปะดูร์ อำเภอสุโขโขปาดิ

เมื่อ พ.ศ. 2460 รัฐบาลได้กฤษฎ
ทางรถไฟสายใต้ผ่านเข้าไปในเขตป่า
จันทูหลี่จดคลองสุโขโข-ลก เพื่อจะ
เชื่อมกับทางรถไฟของมลายู ด้วยเหตุ
ที่กรมรถไฟมีโครงการจัดตั้งสถานีรถไฟ
ณ ป่าจันทูหลี่นี้เอง ชาวตำบลบูโยะ
จึงพากันจับจองที่ดินบริเวณป่าดังกล่าว
บางคนก็โค่นไม้ทำสวนยางพารา บาง
คนก็ถือกรรมสิทธิ์หวงที่ดินเอาไว้เฉย ๆ
หาได้ทำประโยชน์แต่ประการใดไม่
ในที่สุดป่าจันทูหลี่ปรากฏมีเจ้าของ
หวงห้ามขึ้น

มุมหนึ่งในตลาดสุโข-ลก

จากนั้นสี่ปีต่อมา รัฐบาลได้เปิดเดินรถไฟถึงสถานีสุโข-ลก ที่ดินใกล้สถานีส่วนใหญ่คงเป็นป่าอยู่ดั้งเดิม แต่ฝั่งตรงกันข้ามคือรันดุนยังมีชาวบ้านอาศัยอยู่หนาแน่น ชาวตำบลปุโยะฝั่งไทยมีสินค้าจะซื้อขายแลกเปลี่ยน หรือจะซื้อเครื่องอุปโภคและบริโภคต่าง ๆ ก็จำเป็นข้ามฝั่งไปที่สถานีรถไฟรันดุน-บันยัง การนำเอาสินค้าเข้าออกก็ต้องเสียภาษีทั้งสองฝ่าย คือทั้งฝ่ายสยามและฝ่ายก๊กกันตัน จึงไม่เป็นการสะดวกกับไทยเท่าที่ควร

นายวงศ์ ไชยสุวรรณ ผู้บุกเบิกสุโข-ลก

เมื่อ พ.ศ. 2468 นายวงศ์ ไชยสุวรรณ ได้มาตั้งร้านค้าขาย ณ หลังสถานีรถไฟสุโข-ลก ขณะนั้นมีบ้านเพียง 7 หลังคาเรือน รวมทั้งบ้านนายวงศ์ด้วย และต่อมาอีกสี่ปี นายวงศ์ได้รับแต่งตั้งเป็นกำนันตำบลปุโยะ ท่านได้ลงมือพัฒนาบริเวณป่าจันทูหลีให้มีความเจริญก้าวหน้าตามลำดับ ดังบท

ความเกี่ยวกับการบุกเบิกสุโข-ลก ท่านเล่าไว้อย่างน่าสนใจว่า “ข้าพเจ้าจึงมาคิดว่าที่ดินป่าใกล้สถานีรถไฟสุโข-ลกทางทิศใต้ยังรกร้างว่างเปล่าอยู่มาก ถ้าทำการแผ้วถางป่า ปรราบให้ที่ดินราบเรียบแล้วจะสร้างขึ้นเป็นชุมชนสร้างเป็นตลาดทำให้เกิดเป็นชุมชนขึ้นได้ คงจะมีผู้มาอยู่เป็นแน่ แต่การที่จะทำการโค่นป่าไม้ขนาดใหญ่เท่ากับ 2-3 คนโอบให้ราบเรียบได้ จะต้องลงทุนค่าจ้างตั้งหลายร้อยบาท หากลงทุนแล้วไม่มีคนมาอยู่ก็ไม่มีความเจริญก้าวหน้า และต้องขาดทุนเปล่า จึงเกิดความสงสัยว่าควรจะทำดีหรือไม่ ข้าพเจ้าจึงได้นำแผนผังโครงการที่จะสร้างชุมชนสุโข-ลก ณ ตำบลปุโยะนี้ไปหารือกับพระศรีสุทนต์ ข้าหลวงประจำจังหวัดนครราชสีมาสมัยนั้น ข้าหลวงได้ดูแผนผังและโครงการของข้าพเจ้าแล้วก็หัวเราะเยาะ คอบข้าพเจ้าโดยประณามว่าความคิดบ้า ๆ ที่แจะปรราบดินป่า สร้างเป็นเมืองขึ้นนี้ ผีอะไร

จะมาอยู่กับแก (พูดตามความจริง) ข้าพเจ้าจึงนำโครงการและแผนผังนั้นมาปรึกษาหารือกับเพื่อนฝูง และผู้มีชื่ออีกหลายท่าน จนเขาหาว่าข้าพเจ้าเป็นบ้าแทบทุกคน กระทำให้ข้าพเจ้าเกิดความท้อใจ”

นายวงศ์ ไชยสุวรรณ เล่าถึงตอนท่านตัดสินใจลงมือปฏิบัติว่า “ข้าพเจ้าชักไม่ไว้ใจตนเอง กลัวว่าอาจจะเป็นบ้าจริง ๆ ก็ได้ ก็เกือบจะหมดความมานะในการที่จะสร้างชุมชนนี้เสียแล้ว แต่บังเอิญก็มีนายกชั้นสามนฤกษณะ นายเจ๊ะหมัด สาระ นายเจ๊ะอุเซ็ง นายวันยาขอ และนายอาแว บือชา ล้วนเป็นเจ้าของที่ดินบริเวณป่าจันทูหลีเห็นโครงการของข้าพเจ้าว่ามีประโยชน์ดี ถ้าคิดสำเร็จแล้วจะทำประโยชน์ให้กับประชาชนเป็นอันมาก พวกเขาจึงรวบรวมเงินเป็นจำนวน 500 บาท (สมัยนั้นเงินจำนวนนี้มีค่ามากมาย) มามอบให้ข้าพเจ้า พร้อมกับมอบกรรมสิทธิ์ที่ดินให้ข้าพเจ้าจัดการถางป่าและปรราบที่ดิน ข้าพเจ้าได้จัดการตามโครงการ แล้วลงมือตัดถนนในบริเวณเนื้อที่ดิน ซึ่งทำการปรราบนั้นเป็นเนื้อที่ 1,225 ไร่ ได้ตัดถนนตามแผนผัง รวม 31 สาย การสร้างถนนทั้งหมดนี้ข้างมหาทำเป็นสาย ๆ ค่าจ้างมหาตั้งแต่สายละ 6-7-8 บาท ราคาสูงที่สุดสายละ 12 บาท โดยราคาเงินในสมัยนั้นค่าน้ำเงินสูง ถ้าเทียบกับเงินสมัยปัจจุบันนี้ เงิน 1 บาท สมัยนั้นเท่ากับจำนวน 500 บาทสมัยนี้ ชาวบ้านสมัยนั้นต้องเสียเงินรัชชูปการให้กับรัฐบาลปีละ 3 บาท นับเวลาเป็นปี ๆ ชาวบ้านยังหาเงินจำนวน 3 บาท ไปชำระค่ารัชชูปการให้กับรัฐบาลไม่ได้ ถึงกับต้องจับกุมเอาตัวมาทำงานโยธาคนละ 1 เดือน ใช้แรงงานแทนเงิน แล้วรัฐบาล

เสียเงินรัฐอุปการทั้งค่าปรับอีก 3 บาท เป็นเงิน 6 บาท ให้เมื่อสร้างถนนเป็นสาย ๆ และพร้อมทั้งปราบที่ดินราบเตียนเรียบร้อยแล้ว”¹

จัดตั้งเทศบาลก่อนอำเภอ

นายวงศ์ ไชยสุวรรณ พร้อมด้วยคณะได้สร้างหลักปักฐานสุโข-โก-ลก ขึ้นเป็นรูปเป็นร่างแล้ว ท่านก็จัดสร้างตลาดสดขึ้น 1 หลัง แล้วประชุมราษฎรทั้ง 12 หมู่บ้านของตำบลปุโยะ โดยให้ชาวบ้านนำสินค้าไปนั่งขายที่ตลาดใหม่ นอกจากนี้ยังสร้างความนิยมขึ้นเช่น วันเสาร์ วันอาทิตย์ จัดตลาดนัดซื้อขายสินค้า เวลากลางวัน ที่ตลาดใหม่นี้มีมหรสพพื้นบ้านแสดงประชันกัน เป็นการรื่นเริงสัปดาห์ละครั้ง

เพื่อต้องการให้ชาวบ้านมาตั้งถิ่นฐานมากขึ้น นายวงศ์จึงแนะนำชักจูงเจ้าของที่ดินดังกล่าวข้างต้นสร้างห้องแถวขึ้นเจ้าของที่ดินละ 2-3 ห้อง และให้ตัดที่ดินแบ่งขายให้แก่ผู้อื่นบ้าง ราคาที่ดินสมัยนั้นห้องละ 20-30 บาท ถ้าผ่อนเดือนละ 50 สตางค์บ้าง 1 บาทบ้าง แต่มีข้อสัญญาว่าผู้ใดซื้อที่ดินแล้วไม่สร้างบ้านหรือห้องแถวอยู่อาศัยภายใน 1 เดือน เจ้าของจะเรียกที่ดินคืนไปขายให้แก่ผู้อื่นต่อไป

ปี 2483 ปรากฏว่าสุโข-โก-ลก มีจำนวนราษฎร 6,500 คนเศษ เมื่อรวมกับ ตำบลปุโยะ ซึ่งมีราษฎรอยู่ก่อนแล้ว 5,800 คน จึงรวมทั้งสิ้น 12,300 คน กลางปี 2483 นี้เอง รัฐบาลได้แยกตำบลปุโยะออกเป็น 2 ตำบล โดยเอาอาณาเขตป่าจันทูหลี่ที่สร้างชุมชนขึ้น

¹ หนังสืออนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ นายวงศ์ ไชยสุวรรณ ณ เมรุวัดชล-เฉลิมเขต 22 กันยายน 2511 โรงพิมพ์สุโข-โก-ลก, 2511

เข้าและ เย็น เราพบภาพ เช่นนี้ เสมอ

ใหม่นี้เป็นตำบลสุโข-โก-ลก ส่วนเนื้อที่นอกเขตบริเวณนี้คงเป็นตำบลปุโยะ และเดือนมีนาคมปีเดียวกันนี้ จอมพล ป.พิบูลสงคราม มาตรวจราชการที่สุโข-โก-ลก นายวงศ์และคณะได้เรียนขอให้เปิดเทศบาลตำบลสุโข-โก-ลก ฯลฯ นายกรัฐมนตรีสมัยนั้นเห็นด้วยจึงสั่งให้เปิดเทศบาลขึ้น ในวันที่ 24 มิถุนายน 2483 นับเป็นประวัติการณ์แปลกประหลาดที่จัดตั้งเทศบาลด้วยการขอทบวง นายวงศ์ ไชยสุวรรณได้รับเลือกเป็นนายกเทศมนตรีชุดแรก มีขุนศรีกิจ-กังวาน และนาย่วม สุวพันธ์ เป็นเทศมนตรี จากนั้นห้าปีต่อมา นายวงศ์ได้รับเลือกตั้งเป็น ส.ส.จังหวัดนครราชสีมา และได้เสนอรัฐบาลยกฐานะสุโข-โก-ลกขึ้นเป็นอำเภอ เพราะตำบลนี้ตั้งอยู่ชายแดนติดต่อกับต่างประเทศ และมีเทศบาลตั้งอยู่แล้ว รัฐบาลสมัยนั้นเห็นชอบด้วย จึงจัดตั้งเป็นกิ่งอำเภอขึ้นมาก่อน และต่อมาเป็นอำเภอสุโข-โก-ลก จนทุกวันนี้

ธุรกิจสุโข-โก-ลก ขึ้นอยู่กับ มาเลเซีย

นายวงศ์ ไชยสุวรรณ ผู้บุกเบิกสุโข-โก-ลก จากป่าดงดิบจันทูหลี่มาเป็นย่านธุรกิจการค้าที่ทันสมัย ท่านถึงแก่กรรมเมื่อปี 2511 นับว่าเป็นผู้มองเห็นคุณค่าของท้องถิ่นนี้ได้อย่างถูกต้อง และได้สร้างรากฐานสุโข-โก-ลก ไว้อย่างมั่นคง จากจำนวนบ้าน 7 หลังคาเรือน เมื่อ 50 กว่าปีมานี้ ปัจจุบัน (พ.ศ.2526) เทศบาลตำบลสุโข-โก-ลก มีจำนวนบ้าน 4,215 หลังคาเรือน และมีราษฎรทั้งสิ้น 24,033 คน

สุโข-โก-ลก กำลังเจริญทางธุรกิจ โดยเฉพาะรายได้จากชาวมาเลเซียที่ข้ามพากมาซื้อสินค้าและใช้บริการต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นโรงแรมตั้งแต่ชั้นเยี่ยมจนถึงชั้นรองลงมาเป็นจำนวนไม่ต่ำกว่า 20 แห่ง ก็ไม่พอเพียงกับอาคันตุกะโดยเฉพาะวันหยุดที่สัปดาห์วันศุกร์เป็นวันหยุดสัปดาห์ของชาวมาเลเซีย โรงแรมชั้นดีทุกแห่งจึงไม่มีห้องพักว่างเลย

ขณะนี้พ่อค้าสุโข-ลก กำลังสร้าง
โรงแรมชั้นหนึ่งขึ้นอีกชื่อ เกนต์ มี
จำนวนห้องถึง 222 ห้อง พร้อมกับ
สร้างศูนย์การค้าใหญ่โต เป็นเงินทุน
ไม่ต่ำกว่า 200 ล้านบาท อีกไม่นาน
สุโข-ลก คงคึกคักยิ่งขึ้น นอกจากนี้
ยังมีร้านอาหาร ร้านขายสินค้าต่าง ๆ
เหมือนดกเห็ด อีกประการหนึ่งสินค้า
ล่อใจชาวมาเลย์นั้นคือโสเภณีเป็น
จำนวนพัน ใครคนหนึ่งพูดให้เห็น
ภาพพจน์ว่าถ้าคุณเธอเหล่านี้ที่อยู่ตาม
สถานที่บริการในสุโข-ลก และ
หาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ยืนเข้าแถว
เรียงหนึ่งต่อ ๆ กันแล้วคงยาวเหยียด
ตั้งแต่สุดใต้แดนสยามจนถึงสุดเหนือ
แดนสยามนั่นเทียว แม้แต่การส่งรษณีย์
จากสุโข-ลก ไปยังจังหวัดภาคเหนือ
พนักงานไปรษณีย์เล่าว่ารับจดหมาย
รษณีย์จากสุโข-ลก ไปยังจังหวัด
ภาคเหนือ จดหมายรษณีย์ไม่ต่ำกว่า
100 ฉบับต่อวัน นี่รวมทั้งของโสเภณี
และคนไทยที่ออกไปหากิน ผีงมาเลเซีย
โดยเฉพาะทุกต้นเดือนมียอดเงิน
รษณีย์วันละ 2-3 แสนบาท ถ้ารวม
กับยอดฝากธนาคารอื่น ๆ อีกคง
มากกว่านี้หลายเท่า แสดงว่ารายได้
จากธุรกิจบนขาอ่อนไม่เลวทีเดียว
อีกประการหนึ่งแต่ละวันเงินตราที่
สะพัดในตลาดสุโข-ลก ไม่น้อยกว่า
100 ล้านบาท มากกว่าตลาดหาดใหญ่ถึง
เท่าตัว

รถโดยสารมีแต่รถสองล้อเครื่อง

ขณะที่พวกเขาพูดคุยกันที่สำนัก
งานเทศบาลตำบลสุโข-ลก ผู้เขียน
มองไปที่ถนนด้านหน้าก็เห็นไซเฟอร์
สองล้อเครื่องหลายคนสวมเสื้อกั๊กสีแดง
มีผู้โดยสารซ้อนท้าย รถแล่นฉิวเข้ามา
หน้าสำนักงาน คุณวิริย หนึ่งสวัสดิ์

สารทมอ เดอร์ไรด์รับจ้าง

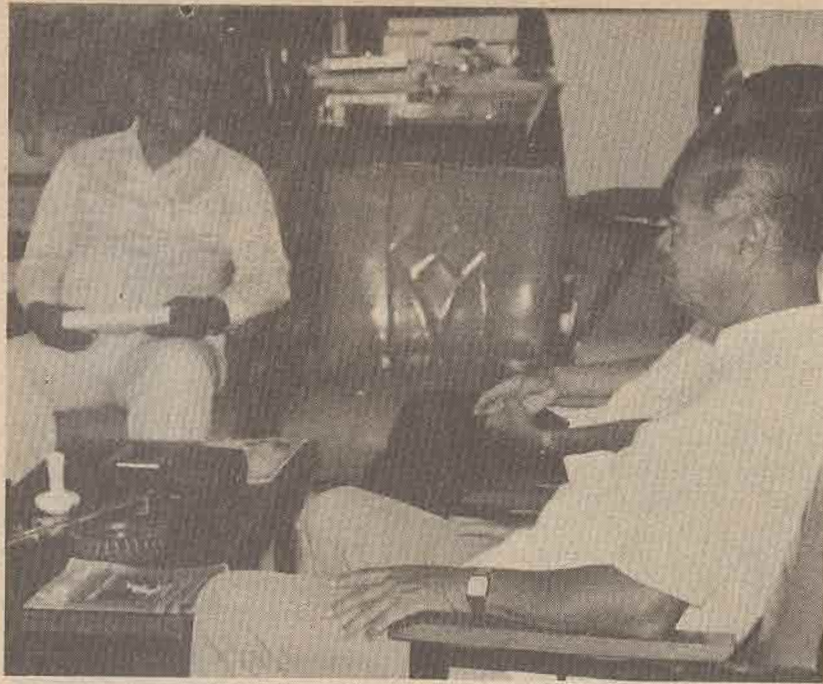
เจ้าหน้าที่เทศบาลก็เล่าว่า “สุโข-ลก
ไม่มีรถตุ๊ก ๆ หรือรถเมล์เล็กบริการผู้
โดยสารอย่างจังหวัดอื่น ๆ ที่มีอยู่คือ
รถจักรยานยนต์สองล้อ หรือสองล้อ
เครื่องจำนวนหลายนพันคัน รถรับจ้าง
เหล่านี้จอดเป็นทิวแถวหน้าโรงแรม
หรือตามจุดสำคัญในตลาดสุโข-ลก
เพื่อรอรับผู้โดยสาร

ที่น่าสนใจคือ เจ้าของรถแต่ละคัน
สวมเสื้อกั๊กบาง ๆ ทับเสื้อที่ตนสวม
เสื้อกั๊กดังกล่าวนี้เป็นนโยบายของ
ตำรวจท้องที่สุโข-ลก โดยกำหนด
เส้นทางที่รถจอดตามจุดต่าง ๆ แต่ละจุด
จะแบ่งกันด้วยสีเสื้อกั๊ก ก็มีสีเขียว
สีแดง และสีน้ำเงิน จึงไม่มีปัญหาที่
รถรับจ้างไปออรับผู้โดยสารเกินควร
จึงเป็นการเฉลี่ยกันทำมาหากินตามจุด
ต่าง ๆ และที่น่าชมคือหลังเสื้อกั๊กแต่
ละคนจะมีหมายเลขประจำตัวคนขับ
เพื่อมีเรื่องมีคดี เจ้าทุกข์จะแจ้งหมาย
เลขประจำตัวคนขับโดยไม่จำเป็นต้องรู้
จักชื่อเสียงเรียงนาม”

คุณประเสริฐ บุญญาวิโรจน์
เจ้าหน้าที่เทศบาลอีกผู้หนึ่งได้พูด
ถึงรถสองล้อเครื่องทางฝั่งตรงกันข้าม
ว่า “ตำรวจมาเลย์บังคับให้ผู้ขับขี่
รถสองล้อเครื่องทุกคนสวมหมวกกัน-
น็อก เขาขี่เข้ามาทางฝั่งเราก็ดอด
หมวกออก แต่เราขี่เข้าไปฝั่งเขาก็ต้องไป
เช่าหมวกกันน็อกใบละ 2-3 บาท เพื่อ
ไม่ให้ผิดกฎหมาย อีกอย่างหนึ่งคนนั่ง
ซ้อนท้ายไม่ว่าหญิงหรือชายทุกคนต้อง
นั่งกรมขมา หันหน้าไปทางเดียวกับผู้
ขับ แต่ของฝั่งเราผู้ซ้อนท้ายเอาขาออก
มาด้านข้าง ก็นั่งตะแคงข้างกับผู้ขับ
เมื่อเกิดอุบัติเหตุขึ้นแล้ว ผู้โดยสารหรือ
ผู้ซ้อนท้ายฝั่งเราย่อมได้รับอันตราย
มากกว่า”

กองทัพนมดและเรือรบ

สุโข-ลก มีการลึกลับสินค้า
เข้าออกต้นเป็นประจำ บางทีมีการลำเลียง
โดยใช้กองทัพนมดขนข้าวสารเป็นถุง
เล็ก ๆ นำไปให้พ่อค้าฝั่งมาเลเซียที่
มารอรับ บนรถไฟสายใต้ก่อนจะถึง

คุณสนิท จักรวรรดิ (หน้าตรง) และคุณอรุณ วีระ เศษพล

ปลายทางคือสุโข-ลก เราจะพบเสมอคือ มีเด็กบ้าง ผู้ใหญ่บ้างลำเลียงข้าวสารขึ้นรถไฟจากยะลา หรือตันหยงมัส บางครั้งก็หนีตำรวจรถไฟกันวุ่นวาย แต่บางครั้งก็ไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น

เนื่องจากล่าคลอง สุโข-ลก แบ่งฝั่งระหว่างไทยกับมาเลเซีย ทำให้มีท่าเรือเล็ก ๆ มากมาย เพื่อใช้ขนส่งสินค้า พาหนะในการขนส่งนี้เป็นเรือพายเล็ก ๆ ชาวบ้านเรียก เรือรุน คือเรือที่ใช้แรงคนผลักให้เคลื่อน เนื่องจากล่าคลองไม่ลึกนัก จึงผลักหรือดันให้เรือพุ่งไปฝั่งตรงกันข้าม

คุณวิรัชเล่าถึงเรือรุนว่า “ของเราก็มีของเขาก็มีครับ ต่างเอาสินค้าใส่เรือผลักให้ฝั่งทางโน้น ตอนนี่ท่าของเทศบาลมีถึง 10 กว่าท่า ใครประมูลได้คนนั้นก็ควบคุมดูแล แต่ส่วนใหญ่แล้วที่ดินของใครอยู่ชายคลอง เจ้าของที่ดินก็มักประมูลได้และร่ำรวยไปตาม ๆ กัน”

จากนั้นผู้เขียนได้พบกับคุณอรุณ วีระ เศษพล นายกเทศมนตรี และคุณสนิท จักรวรรดิ ปลัดเทศบาล ทำให้ได้ทราบเรื่องที่น่าสนใจหลายประการดังต่อไปนี้

รัฐเดินตามหลังเอกชน

ปัจจุบันพ่อค้านักธุรกิจต่างทุ่มเทเงินทองเพื่อสร้างสรรคสุโข-ลก ให้เจริญก้าวหน้าเป็นเมืองใหญ่ที่ทันสมัยระหว่างที่เอกชนกำลังดำเนินการ ไม่ว่าจะเป็นงานก่อสร้างโรงแรม ศูนย์การค้าหรือโรงงานอุตสาหกรรม เช่น โรงงานทำผ้าปาเต๊ะ โรงงานทำเส้นหมี่ และโรงงานทำขนมปังก็ปรากฏว่าได้รับผลเป็นอย่างดี แต่เป็นที่น่าเสียดาย หน่วยงานรัฐบาลไม่สามารถบริการด้านสาธารณสุขโลก ได้ผลเท่าที่ควร เช่น ถนนหลายสายยังราคาอย่างไม่ได้มาตรฐาน บางแห่งยังเป็นหลุมเป็นบ่อ ทั้งนี้เนื่องจากเทศบาลมีงบประมาณไม่เพียงพอ ส่วนงบประมาณที่ได้จากรัฐบาลโดยตรงแต่ละปีก็น้อยมาก เพราะรัฐบาลจำเป็นแจกจ่ายไปให้

เทศบาลทั่วประเทศ เราคิดว่ารัฐบาลควรคำนึงถึงเทศบาลใดควรให้มากให้น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สุโข-ลก เป็นเมืองหน้าด่านไว้รอดชาวต่างประเทศก็น่าจะทุ่มเทงบประมาณให้เป็นพิเศษมิฉะนั้นแล้วรัฐเดินตามหลังเอกชนคือไม่สามารถบริการประชาชนได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย

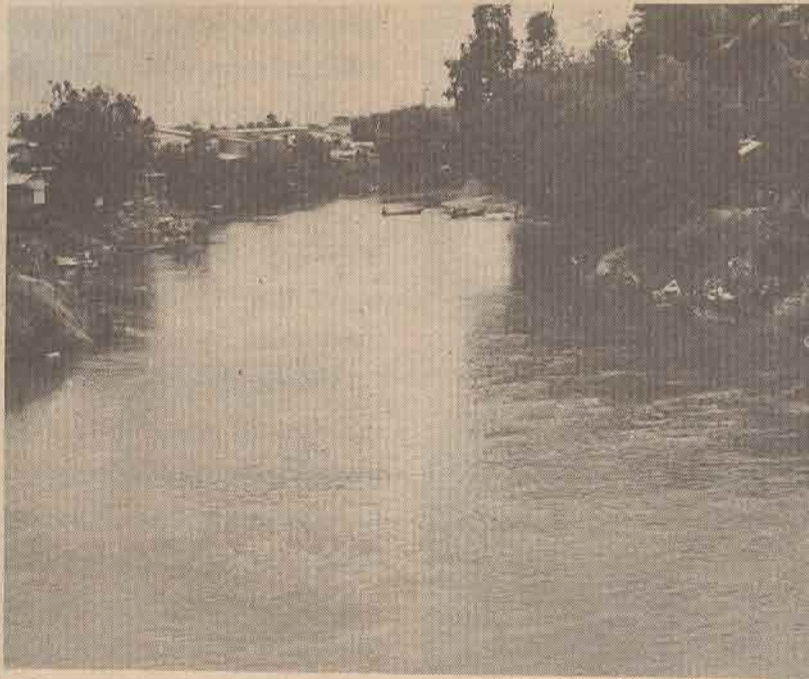
โทรทัศนรับได้เต็มมาเลเซีย

นายกเทศมนตรีพูดถึงเรื่องโทรทัศนว่า “โทรทัศนที่นี้รับได้เฉพาะที่มาจากมาเลเซีย ของเขาดีและแสงแจ่มมากครับ ไม่บ้าโฆษณาอย่างเมืองไทย ช่อง 7 หรือครับไม่ต้องพูดถึงคือรับไม่ติดเลย ส่วนช่อง 10 ก็ไม่ชัดดูเลื่อนราง นี่เป็นข้อเสียอย่างมากแต่เวลานี้ชาวสุโข-ลก เขาไม่บ่นหรอกครับ เพราะควีดีโอเทปแทนแล้ว ผมเคยติดต่อไปที่กรมประชาสัมพันธ์ว่าควรมีโครงการติดตั้งจานเรดาร์ถ่ายทอดมาที่สุโข-ลก ให้ได้ผลด้วย จนบัดนี้ก็ยังไม่มีการข่าวนะครับ ถึงอย่างไรก็ตามผมจะพยายามดำเนินการเรื่องนี้ให้เร็วที่สุด”

นายกเทศมนตรีพูดต่อไปว่า “ถ้าชาวบ้านดูโทรทัศนทางเมืองไทยได้แล้ว ผมคิดว่าอย่างน้อยที่สุด ทำให้ชาวบ้านพูดภาษาไทยได้ดีขึ้น ที่รันดูฝั่งโน้นเขาก็เปิดวิทยุจากเมืองไทย แสดงว่าเขามีความสนใจทั้งที่ไม่เห็นภาพ ทำไมรัฐบาลจึงไม่ทุ่มเทเกี่ยวกับเรื่องนี้ ซึ่งผมถือว่าเป็นปัญหาอันดับแรกที่ต้องการให้ช่วย มิฉะนั้นแล้วจะมีปัญหาหลายอย่างตามมา...”

เด็กไทยข้ามไปเรียนฝั่งมาเลเซีย

“เรามีปัญหาเกี่ยวกับเด็กไทยมุสลิมนิยมข้ามไปเรียนฝั่งโน้น” ปลัดเทศบาลเริ่มเรื่องใหม่” เนื่องจากเขาต้องการเรียนภาษามลายู แต่บางคนเช่นลูกนายช่างอารงไปเรียนภาษาจีนด้วย

คลองสุโข-ลก เข้มฝั่งไทย-มาเลเซีย

ผมคิดว่า การจัดชั้นเด็กเล็กหรือชั้นเตรียมประถมมีความจำเป็นสำหรับเด็กไทยมุสลิมมาก เพราะถ้าสามารถรู้ภาษาไทยหรือพูดภาษาไทยก่อนเรียนชั้น ป.1 เมื่อไปเรียนชั้นประถมพร้อมกับเด็กไทยก็ย่อมไม่เป็นปัญหา ความจริงแล้วใคร ๆ ก็ต้องการให้ลูกหลานรู้หลายภาษา ยิ่งภาษาที่พ่อแม่พูดไม่เป็น แต่ลูกสามารถพูดได้ก็ยิ่งทำให้พ่อแม่เกิดความภูมิใจ กรณีไม่ต้องการให้เด็กไทยข้ามไปเรียนที่ฝั่งมาเลย์ รัฐบาลและหน่วยงานที่รับผิดชอบทางการศึกษาของเรามีความวิตกและได้ประชุมสัมมนาที่โรงแรมตันหยง จังหวัดนราธิวาส เพื่อหาวิธีแก้ไขปัญหาดังกล่าวนี้”

ปลัดเทศบาลพูดด้วยเสียงชัดเจนต่อไปว่า “ฝั่งมาเลย์เขาส่งเสริมและสนับสนุนเด็กที่ข้ามไปจากฝั่งเรา เช่นเด็กไม่มีบัตรประชาชนเขาก็ทำให้ เขามีบัตรประชาชน 2 ประเทศ กลายเป็นเด็ก 2 สัญชาติ นอกจากนี้เขายังบริการฟรีทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นค่าเล่าเรียนและ

ค่าอาหารกลางวัน ตลอดยังส่งเสริมบริการแนะแนวนักเรียนโดยตลอดตั้งแต่ชั้นต่ำจนถึงชั้นสูง เมื่อเรียนจบแล้วเขาก็ยังไม่ปล่อยเด็กตามบุญตามกรรม คือติดตามว่าเด็กมีงานทำแล้วหรือไม่? หน่วยงานใดมีตำแหน่งว่างก็ผลิตกำลังคนสำหรับหน่วยงานนั้น ไม่ใช่ผลิตกันส่งเดชอย่างฝั่งเรา เด็กฝั่งไทยส่วนใหญ่ไม่ได้รับการบริการฟรีแล้ว บางครั้งก็มีเรื่องจุกจิกหยุ่มหยุ้ม เช่นเด็กจะเข้าเรียนก็ต้องมีหลักฐานหลายอย่างเป็นที่ยุ่งยาก นี่แหละครับคือความแตกต่างระหว่างการบริการศึกษาทั้ง 2 ฝั่งเกี่ยวกับทางออกผมคิดว่าเขาอยากเรียนภาษาใดก็สนองให้เขาเรียนภาษานั้น แต่ขณะเดียวกันเราต้องสอนภาษาไทยเป็นหลักและมีภาษาอื่นเป็นส่วนประกอบ ตอนนี้เรามีโครงการครูสอนอิสลามของสุโข-ลก และ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ต่อไปกำลังพิจารณาโครงการเด็กเล็ก และโครงการศึกษา 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยเฉพาะจะ

เน้นที่สุโข-ลกเป็นประการสำคัญ” มาเลเซียขอสมมุติความปลอดภัยให้ไทย

“ความปลอดภัยที่นี้ดีมากครับ ผมเข้าใจว่าออสโมซิส หรือซึมซาบมาจากฝั่งมาเลย์” ปลัดเทศบาลเริ่มประเด็นต่อไป “ทางฝั่งโน้นเขาห้ามพกอาวุธทุกชนิด แม้มีกระสุนปืนนัดเดียวจับได้ไว้ในฐานครอบครองก็ต้องโดนประหารชีวิต เลยทำให้สุโข-ลกพลอยเรียบร้อยไปด้วย แต่ถ้ามีเรื่องก็มักเป็นพวกเรามาจากต่างจังหวัดเป็นส่วนมาก”

ปลัดเทศบาลเล่าประสบการณ์ต่อไปว่า “ถ้าผมไปนั่งตามร้านอาหารและสังเกตดูว่าโต๊ะไหนคุยกันลั่นแล้วแสดงอาการเมาเหล้าออกมา ก็เป็นที่รังเกียจแก่โต๊ะอื่น นี่แสดงว่าสังคมเปลี่ยนไปในทางที่ดี สุโข-ลกมีร้านอาหารมากมายแต่น้อยนักจะมีเรื่องเมาเหล้าแล้วชกต่อยกัน”

เกี่ยวกับการจ่ายเงินค่าทิบของชาวมาเลย์นั้น ปลัดเทศบาลเล่าว่า “อย่างเมื่อคืนผมไปนั่งที่ร้านอาหารราเกียบทุกโต๊ะเต็มไปด้วยลูกค้ายาเลย์ เขามีเงินแจกผู้หญิงหรือค่าทิบครั้งละอย่างน้อย 100 เหรียญ นักร้องหญิงร้องเพลงจบแล้วจะมีพวงมาลัยคล้องคอ แลมีเบียร์ 500 สองใบติดไปทุกครั้ง คืนหนึ่ง ๆ เธอแต่ละคนจะได้เงินจกวัน นี้ไม่ต่ำกว่า 4,000 - 5,000 บาท”

ผีฝั่งไทยคอยดูดเลือด

เมื่อเห็นว่าชาวมาเลย์ที่ข้ามมาเที่ยวเป็นตัวเงินตัวทอง ปัญหาที่ตามมาคือคนฝั่งเราทำตัวเป็นโกดผีคอยดูดเลือดทุกขณะเท่าที่จะกระทำได้ ปลัดเทศบาลเล่าต่อไปว่า “พอนักเที่ยวมาเลย์ข้ามสะพานมาถึงฝั่งไทยแล้ว โกดผีก็นำรถยนต์ส่วนมากเป็นป้ายดำไปรับทันที

ด่านตรวจคน เข้า เมืองที่ฝั่งไทย

พวก โกดี้ก็ถูกลูกจอบัดหนังสือเดินทาง ไปดำเนินการให้สมมติว่าต้องเสียค่าธรรมเนียมที่ด่านคนละ 10 บาท พวก ผีก็จะตีเป็น 20-30 บาท แถมไม่ยอมกินหนังสือเดินทางจนกว่าจะดูเลือดให้อิมตามต้องการ

พอทำหนังสือเดินทางแล้ว พวก ผีก็นำแขกไปที่โรงแรมหรือห้องโสเภณี ระหว่างทางก็คิดค่าโดยสารอีกเท่าตัว เมื่อถึงห้องโสเภณีแล้วก็ดูเลือดแขกอีกครั้ง ก็สมมติว่าราคาผู้หญิง 300 บาท ก็บอก 700-800 บาท ที่เหลือ ผีก็ขยับตากับแม่เล่าหรือแมงดา จากนั้นมันก็นำไปดูเลือดต่อที่ร้านอาหาร เรื่องกินเรื่องเลี้ยงกันนี่ พวกมาเลย์เขาไม่อั้นหรือกรับ บางครั้งกินโต๊ะหนึ่ง ๆ ถึง 1,000 เหรียญ หรือหมื่นบาท กินกันแล้วเสร็จพวกผีก็ดูเลือดอีกที เช่น ราคาอาหาร 700 บาท ก็บอกแขก 1,500 บาท เสร็จแล้วก็เอาส่วนที่เหลือเข้า

กระเป๋

จากนั้นนำแขกไปดูเลือดต่อที่ร้านตัดเสื้อ ตัดกางเกง หรือร้านขายของต่าง ๆ มันจะขยับตากับเจ้าของร้าน ทุกครั้งเป็นสัญญาปฏิบัติกร ที่น่าเกลียดคือ แม่แต่ร่องเท้าดี ๆ ของแขก ก็ยังโดนขโมยหรือโดนเอารองเท้าแล้ว ๆ มาเปลี่ยนแทน และยิ่งน่าเกลียดกว่านั้นคือเมื่อนำแขกไปเที่ยวห้องโสเภณี มันให้แขกเที่ยวผู้หญิงทุกคน แยกบางคนไม่ตั้งใจเพียงแต่ร่วมเดินทางมากับเพื่อนฝูง ขวคนแม่สังขารสู้ไม่ไหวก็ยังโดนคิดเงินทั้งนั้น เวลานี้ได้ข่าวว่า โกดี้ผีเหล่านี้ทำงานเป็นแก๊งค์แล้วครับ”

คุณอรุณ วีระเดชาพล นายกเทศมนตรีมีความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “ผมคิดว่าเรื่องนี้ต้องแก้ไขด้วยความเด็ดขาด ราคาสินค้าต่าง ๆ ต้องแน่นอน ไม่ใช่ขึ้นลงตามอำเภอใจ ส่วนใหญ่ทางฝั่งเรากฎหมายไม่เอาจริง เช่นเราห้าม

สูบบุหรี่ในห้องประชุมที่มีเครื่องปรับอากาศ อย่างห้องประชุมจังหวัด แต่ปรากฏว่าบนโต๊ะประชุมมีที่เขี่ยบุหรี่วางเอาไว้ทำไม ทางมาเลย์สมัยก่อนโน้นเขามีโฆษณาขายบุหรี่ทางโทรทัศน์ แต่เดี๋ยวนี้ เขาหยุดโฆษณาจริง ๆ เขาห้ามข้าราชการสูบบุหรี่ ถ้าใครฝ่าฝืนก็ จะไม่รับพิจารณาขึ้นเงินเดือน 2 ชั้น”

มาเลเซียเริ่มเข้มงวด

สองอาทิตย์ที่ผ่านมาปรากฏเรื่องที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้น คือรัฐบาลมาเลเซียมีคำสั่งเข้มงวดเกี่ยวกับการออกนอกประเทศ มีการเปลี่ยนแปลงการทำหนังสือเดินทาง และเสียค่าธรรมเนียมออกนอกประเทศครั้งละ 30-40 เหรียญ และอาจมีแนวโน้มถึง 100 เหรียญ คุณอรุณเล่าถึงสาเหตุให้ฟังว่า

“ผมทราบจากฝ่ายตรวจคนเข้าเมืองว่ารัฐบาลมาเลเซียหรือพินกกฎหมายเก่าขึ้นมา ก็กฎหมายที่ทำไว้สมัย

คุณมาลี สังข์ทอง

จอมพล ป.พิบูลสงคราม โดยระบุว่า พลเมืองประเทศหนึ่งเข้าสู่ประเทศหนึ่งในรัศมีไม่เกิน 25 กม. ให้ใช้บัตรเดออร์พาสต์ ถ้าเกินกว่านี้ให้ใช้พาสปอร์ต การที่ท่าบอเดอร์พาสต์ผมคิดว่าเป็นการสกัดกั้นการเข้าออก โดยเฉพาะคนของเขาไม่ให้เข้ามาทางฝั่งเรา เพราะเขารู้ว่าชาวมาเลย์คนหนึ่งนำเงินอย่างน้อยคนละ 200 เหรียญมาทุ่มให้ฝั่งเรา และที่น่ากลัวอย่างยิ่งคือ ได้ข่าวว่าบอเดอร์พาสต์ต้องใช้เพียงครั้งเดียวในระยะ 6 เดือน เช่น ออกหนังสือเดือนมกราคม ไปหมดอายุเดือนมิถุนายน สมมติว่าเราขอเดือนมกราคมแล้วไปใช้เดือนกุมภาพันธ์ มีปัญหาว่าในเดือนกุมภาพันธ์เราขออีกได้ไหม? หรือจะรอให้หมดเดือนมิถุนายนเสียก่อน

อีกอย่างหนึ่งผมคิดว่ารัฐบาลของเขาจำเป็นต้องวางรายรับไว้ให้มาก จึงเก็บภาษีต่าง ๆ ไม่มีอะไรหลงเหลือที่จะไม่เก็บ และเก็บสูงกว่าของเรามาก ตัว

อย่างเช่นเก็บภาษีที่ดินของเขาไร่ละ 150 บาท ของเราเพียง 5-7 บาทเท่านั้น คุณอรุณเล่าเรื่องมาเลย์เริ่มเข้มงวดต่อไปว่า “เมื่อวันที่ 13 ตุลาคมนี้เราจัดรายการคืนกระชับมิตร ระหว่างข้าราชการฝั่งไทยสุโขทัย-ลก กับ ข้าราชการมาเลเซียฝั่งกลันตัน พอรุ่งเช้าเขากลับไปแล้วก็เกิดรายการกระชากมิตร ตามมา ชาวตลาดสุโขทัย-ลกเข้าใจผิดว่าเราเลี้ยงเขาไม่ดีพอ แต่ความจริงไม่เกี่ยวกับเลย มันมีสาเหตุมาจากรัฐบาลกลางที่กัวลาลัมเปอร์ เลยนเอาเศรษฐกิจของเราสั้นสะเทือน พ่อค้าแม่ค้าฝั่งเราพากันวิตกวิจารณ์ แม้แต่พวกไทยมุสลิมสุโขทัย-ลกก็ไม่พอใจมุสลิมฝั่งโน้น บางคนพูดด้วยอารมณ์เสียว่า อย่าส่งข่าวสารไปให้พวกมาเลย์กินแล้วมันจะรู้สึก” ตอนท้ายนายกเทศมนตรีย้ำว่า “เรื่องข่าวซูเปอร์โกโนเรี่ยนนั้นเป็นข่าวออกมาก็หลัง ไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องนี้เลยครับ”

ไปด้วยสถานที่บริการความสุขให้แก่บุรุษนักเที่ยวจากฝั่งตรงกันข้าม ที่มีร้านค้าตัดผมและตัดผมถึง 3 ร้าน คือมาลีบาเบอร์ นวลลออ และคุณกึ่ง ร้านมาลีบาเบอร์ซึ่งตัดผมผู้ชายโดยเฉพาะเป็นร้านเล็ก ๆ มีมานักเป็นห้อง ๆ แต่ละห้องมีพนักงานสาวสวมกระโปรงแดงและเสื้อขาวคอยบริการลูกค้ามาเลย์

คุณมาลี สังข์ทอง วัย 30 เศษ เจ้าของร้านได้ออกมาต้อนรับด้วยความยินดี เธอเล่าเรื่องธุรกิจให้ฟังอย่างเป็นกันเองว่า “ดิฉันเป็นชาวระโนด จังหวัดสงขลา เคยทำงานอยู่ที่ร้านตัดผมหญิงเปิดนี้ร่วม 2 ปี แล้วมาเป็นพนักงานตัดผมอยู่ที่ใต้โรงแรมเมอลิน สุโขทัย-ลก 2 ปีต่อมาดิฉันมาเปิดกิจการเองเพิ่งเปิดได้ 3 เดือนนี้เองกะ ค่าเช่าร้านค้าลงทุนร่วมแสนกว่า เวลามีพนักงานหญิง 4-5 คน ทุกคนเป็นญาติกันทั้งนั้น

ถูกแล้วกะคนที่มารับบริการล้วนมาจากฝั่งโน้น เราบริการตัดผม สระผม และหวี และซูดหน้าครบชุดก็ 55 บาท ถ้าเป็นคนไทยก็ 65 บาท แต่หมู่นี้ลูกค้ามีน้อยกะ เพราะเกิดเรื่องเข้มงวดทางมาเลย์เลขทำให้รายได้ตกต่ำอย่างน่าใจหาย คิดดูเถอะกะครั้งก่อน ๆ เคยได้วันละ 1,000-2,000 บาท แต่ตอนนี้ตกลง 400-500 บาทต่อวัน ไม่พอกับค่าเลี้ยงดูพนักงานเลย ไม่ทราบว่าจะเป็นอย่างนี้ไปอีกนานเท่าไร”

คุณมาลีเล่าถึงลูกค้าของเธอว่า “ลูกค้าที่มาอุดหนุนก็มาตัดผมอย่างเดียว ไม่ลวนลามพนักงานเลย ถ้าจับไม้จับมือบ้างก็ตอนที่เขาสะลอม ก็ประเพณีจับมือลาจาก ตอนแรกเล่นเอาพวกเราใจคอไม่สู้ดี แต่ตอนหลังก็เฉย ๆ กะ

ดิฉันเห็นว่าถ้าจะลวนลามสะก๊ิ่ไทยนี้
เอง กรณีพนักงานออกไปรับแขก
ข้างนอกนั้นเราไม่ทำกัน เพราะกลัวเสีย
ชื่อเสียงและเลยเถิดไปใหญ่ คือแขกไป
โฆษณาต่อ ๆ กันไม่สิ้นสุด”

เกี่ยวกับช่องโสเภณีหรือคะ”
กลับบทหญิงหัวเราะอย่างมีอารมณ์ดี
“พูดถึงผู้หญิงหากินใกล้ ๆ กับร้านดิฉัน
มีหลายช่องที่เลิกกิจการไป เพราะไม่มี
แขกมาอุดหนุน ป้าหรือเจ้าของช่องบาง
คนก็หนีไปเลยเล่นเอาผู้หญิงหมดตัว
เพราะเด็กเหล่านี้ล้วนฝากเงินไว้กับ
เจ้าของช่องคนละหมื่นสองหมื่น เด็ก ๆ
ที่นำสงสารจะกลับบ้านก็กลับไม่ได้เลย
ไปฝากชีวิตกับเจ้าของช่องหรือเจ้าของ
สำนักใหม่ต่อไป พูดถึงเจ้าของช่องนั้น
มีทั้งคนจีน ไทย และมุสลิม แต่คนจีน
ดำเนินกิจการดีกว่าเพราะรู้เรื่องการค้าดี
และมีผู้หญิงจำนวนมาก คือแห่งละ 70-
80 คน เป็นอย่างน้อย”

“เรื่องอันตรายจากสถานที่บริการ
เหล่านี้มีน้อยมากคะ เพราะพวกเขาเลย
เขาไม่พกอาวุธและไม่ชอบอะอะไว้วาย
ส่วนใหญ่มาดูผู้หญิงแล้วก็ตกลงราคากัน
400-500 บาท ราคาผู้หญิงนั้นไม่
แน่นอน ใครสวย แต่งตัวดี หรือใหม่ที
นี้แต่เก่ามาจากที่อื่น อาจขึ้นราคา 700-
800-1,000 บาท จากนั้นพวกแมงดา
ก็ให้สองล้อเครื่องรับจ้างไปส่งเด็กให้
แขกที่โรงแรม คุณคอยดูแลพวกเขาเด็ก ๆ
ซึ่งจนท้ายสงฆ์เสร็จกันเป็นแล้ว จน
ที่โก-ลกเขาไม่ถือสากันหรอกคะ ก่อน
หน้ามาเลยเข้มงวดเราเห็นชายมาเลยเดิน
โอบไหล่สาวไทยเป็นคู่ ๆ เต็มถนน
คนที่นี้ชาชินแล้วคะ พวกร้านค้าต่าง ๆ
กลับชอบเสียอีก เพราะช่วยทำให้การค้า
ของเขาพลอยมีผลดีไปด้วย อย่าง
ร้านดิฉันนี้พวกมาเลยเดินชมผู้หญิง
ตามช่อง พอเขาเหนื่อยแล้วเลยแวะเข้า

คุณบุญ ไชยสุวรรณ

มานั่งตัดผม จึงทำให้ดิฉันมีรายได้ตาม
ไปด้วย คุณแล้วเป็นลูกโซ่นะคะ”

ลาก่อน สุโข-ลก

สุโข-ลกวันนี้มีปัญหากระทบ
มาจากฝั่งมาเลเซียดังกล่าวข้างต้น
รัฐบาลมาเลเซียคงเสียดุลรายได้ให้แก่
พี่ไทยปีละมาก ๆ จึงหาวิธีการเข้มงวด
อย่างอินโดนีเซีย แต่อย่างไรก็ตามผู้
เขียนเห็นว่าคนรวยอย่างชาวมาเลย์ซึ่งมี
ค่าเงินเหรียญแพงกว่าเราถึง 10 บาท
และมีกิเลสตัณหาดังกล่าวไป
จึงไม่เป็นผลที่จะสกัดกั้นได้ง่าย ๆ
แต่อย่างไรก็ตามรัฐบาลไทยไม่ควร
ละเลยกรณีดังกล่าวนี้ ควรที่พูดจา
ตกลงกันให้แจ่มแจ้งและจริงจังต่อกัน
เพราะต่างเป็นประเทศกลุ่มเอเซีย
ควรยึดนโยบายส่งเสริมการค้าออก
ประเทศอย่างอะลุ่มอล่วยดังที่ได้ปฏิบัติ
กันมาอย่างฉันทมิตร

สุโข-ลกในอนาคตเมื่อไม่มี
ปัญหาอย่างวันนี้ ผู้เขียนเชื่อว่าจะเป็น

ยักษ์ใหญ่แห่งเศรษฐกิจของภาคใต้ตอน
ล่าง หาดใหญ่ที่ว่าใหญ่ทางการค้าก็สู้
ไม่ได้ เพราะชาวหาดใหญ่ หรือนักท่องเที่ยว
เที่ยวของไทยจะข้ามไปซื้อสินค้าหรือ
เอาเงินไปทุ่มให้ฝั่งมาเลย์ที่ป่าดงเบขาร์
แต่สุโข-ลกมีรายได้จากเพื่อนบ้าน
มาเลเซียเพียงประดุเดียว ถ้าประดุบาน
นี้ถูกปิดวันใด ธุรกิจสุโข-ลก
ก็หมดลมหายใจวันนั้น

จากดินแดนแห่งพฤษชาติมี
นามว่าป่าจันทูลี บัดนี้ได้เปลี่ยน
สภาพเป็นเมืองใหญ่ที่ทันสมัย และ
กำลังเจริญเติบโตออกไปตามลำดับ
โอ้ลาก่อน สุโข-ลก ดินแดนแห่ง
สุดใต้เมืองสยาม

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณ คุณอรุณ
วีระเดชพล คุณสนิท จักรวรรดิ คุณ
วิรัช แห่งสวัสดิ์ คุณประเสริฐ บุญญา
วิโรจน์ คุณบุญ ไชยสุวรรณ และคุณ
มาลี สังข์ทอง ที่ให้ความร่วมมือให้
ข้อมูลแก่ผู้เขียนอย่างดียิ่ง □